

Unger István, színész, sz. 1902 febr. 5-én, Szatmárnémetiben. Atyja: U. István, a Magyar Nemzeti Bank felügyelője. Egyetemi tanulmányai után az Orsz. Színészegyesület színészképző-iskoláját végezte s szülővárosában 1910-ben kezdte a pályát. Igazgatói: Kovács Imre, Kardoss Géza, Faragó Ödön, Polgár Károly és újra Kardoss Géza. (Debrecen) Főbb szerepei: Faun, Bligny herceg (Vasgyáros), Iván (Trojka), Juskievics (Hotel Imperial), Kopereczky (Nosztyfiu esete), Laji cigány (Süt a nap), Daniló (Víg özvegy), Cáravics címszerepe stb. — Mint elismert rendező több darab kiváló sikerében osztozkodott 1925 óta.

Unger Karolina, európai hírű magyar operaénekesnő, nagyterjedelmű alt és mezzoszoprán hangú, sz. némelyek szerint 1800-ban, Bécsben, más forrás szerint pontosan 1803 okt. 28-án, Székesfehérváron, a hol atyja (János Károly, szepességi születésű, a bécsi tisztképző Theresianum első kormányzója) gazdálkodó volt; megh. 1877 márc. 23-án, Firenzében. Már 1819-ben lépett fel Bécsben, mint Cherubin („Figaro lakodalma”); Beethoven is kedvelte s reá bízta — a nagyhírű Sonntag Henriette szopránja mellett — az alt magánszólamot a IX. szimfóniában ama nagy hangverse nyen, (az akkori operaházban: Kärnthner-Theater, 1824 máj 7.) a mellyel Beethoven elbúcsúzott a nyilvános szerepléstől. 1825 óta 15 éven át szinte állandóan Olaszországban énekelt, Carlotta Ungher néven; mint legnagyobb ének-művésznőt ünnepelték; neki írta Donizetti a „Belisario” és „Maria di Rudenz” főszerepeit, Pacini pedig „Niobe”-t és „A velencei lovagok”-at. 1833-ban Párizsban énekelt; Rossini így jellemezte: „Önben megvan a Dél perzselő tüze, az Észak energiája, önnek vas tüdeje, ezüst hangja és arany tehetsége van.” — Rossini ajánlatára ismét szerződtek olaszországi körútra, amelyben főként Rossini operáiban lépett fel: Nápoly, Velence, Torino, Róma, Verona, Livorno ünnepelték; Reggio-ban 1837 jun. 17-én egy ezüst tála helyezett rózsakoronával és aranyemlékpénzzel tisztelték meg: első oldalán: Carolina Ungher, — másodi-

kon: két egymásba font babér és virágfüzér között: „Musicis modis summa gustu maior, Regii Lepidi nundinariis ludis ampelificatis anno MDCCCXXXVII.” 1839 junius 25-én U. K. egy grófnál Penzingben találkozott szintén a magyarországi születésű Lenau Miklóssal, a nagy német költővel; a két fenéges lélek örökre egyesülni akart, de L. le volt kötve... A díva utóbb Drezdában volt szerződve (1840-42); majd megismerkedett Sabatie François francia íróval (1818-1891), nejevé lett s visszavonult a színpadtól 1843-ban. Egy szép honleányi vonást olvasunk róla a „Regelő”-ben (1843. 42. sz.): Székesfehérvár tűzkárt szenvedett lakosainak 1000 aranyat adományozott.

(Kereszty István.)

Ungvári Miklós, színész, sz. 1875 ápr. 1-én, Szakacson, Tolna m. Temesvárt járt színésziskolába, majd 1900 október havában kezdte a pályát. 1908-ban Palágyi Lajos tagja. Működött Szabados Lászlónál, Hidvéghy Ernőnél, Makó Lajosnál stb. A jellem- és apaszerepekben aratta legnagyobb sikereit. Mint ügyestollú poéta évek óta dolgozik vidéki lapokban.

Ungvári színész. Ungvár város színészetéről már az 1800-as évek elején olvasunk. A „Magyar Kurir” 1826. évi 33. számában megemlékezik a nemes ifjak előadásáról, mikor is Fáy András: „Régi pénzek” c. darabját játszották. 1830-ban már erősen buzgólkodnak a műkedvelők az ungvári színészeti állandósítása érdekében. 1835 márc. havában a táncteremben Tóth István igazgató kezdett játszani. (Lásd: „Honművész”, 1835. 26. sz.) Tagok: Ajtai, Bajuszi, Lőrinczy, Szalay, Sipos, Vincze, Kéthelyi. 1838 jul. 10-én Kálmán György társulata a „Griseldis”-t játssza elsőül. 1853 dec. havában Pázmán Mihály, 1857-58-ban Fehér Károly, ugyanez év őszén Hetényi József, 1859-ben Lángh Boldizsár, 1860-ban Kocsisovszky Jusztin, 1864-ben Szabó és Philippovics, 1866-ban Latabár Endre jár társulatával Ungvárt. 1867-ben Várady és Pártényi működik nagy részvétlenség mellett, 1871-